

Когато стигнаха въ свещения градъ, хората имъ казаха, че Исусъ билъ още преди два дѣня разпънатъ на кръстъ и погребанъ.

— Нѣкои отъ неговитѣ ученици вѣрватъ, че щѣль утре да възкрѣсне, — казваха тия хора. — Но намъ се не вѣрва да излѣзе това истина.

Рибарьтъ рече:

— И азъ съмъ слушалъ Сина Божи. Той наистина предричаше, че ще го уби-

ятъ, и казваше, че на третия дѣнь ще възкрѣсне отъ гроба. Да идемъ тамъ, дето сж го погребали.

На другата сутринъ тѣ отидоха въ голѣмата маслинена градина. Тамъ пазѣха предъ каменната гробница римски стражи. Тѣ не пускаха никого да доближи. Бѣха дошли и жени, сродници на Исуса, да помажатъ тѣлото му съ миризливи масла.

Отведнажъ земята се разтърси. Надъ гробницата свѣтна голѣма свѣтина. Единъ ангелъ съ лъчезарно лице и бѣли дрехи се яви, та отвали надгробния камъкъ. Сиянието бѣше толкова ослѣпително, че всички паднаха по лицата си. Стражитѣ побѣгнаха отъ страхъ, като изтърваха оржията си.

Както бѣ легнало по очи, момчето усѣти, че надъ него трепери нѣщо свѣтло, кротко и хубаво. То подигна глава и се изправи. Предъ него стоеше мжжъ, какъвто никога не бѣ виждало то. Лицето му се топѣше отъ обичъ и добрина. Очитѣ му излъчваха безкрайна кротость. Презъ бѣлитѣ прозрачни дрехи се виждаха ранитѣ на гърдитѣ му. „Той е, — помисли си момчето. — Той е наистина Синъ Божи“.

То падна, цѣлуна пронизаното отъ гвоздеи стѣпало и прошѣпна: